Súd:	Okresný súd Trebišov
Spisová značka:	12C/72/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7909205765
Dátum vydania rozhodnutia:	19. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ján Miľko
ECLI:	ECLI:SK:OSTV:2013:7909205765.21

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Jánom Miľkom v právnej veci žalobcu: H.. H. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom R., E. XXX, právne zastúpený advokátom : JUDr. Ján Vrba, advokát Advokátskej kancelárie Humenné, Námestie Slobody 2, proti žalovanému: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o., Bratislava 1/a, Bratislava - Záhorská Bystrica, IČO: 31444873, právne zastúpený: ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s. r. o., Trnavská 11, Bratislava, o zaplatenie 90.000,- Eur s príslušenstvom

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 33.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamieta.

III. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 90.000,- Eur. Návrh odôvodnil tým, že dňa 1. 12. 2008 žalovaný vo svojej publicistickej relácii Paľba pri odvysielaní reportáže o slovenskom podsvetí uverejnil nepravdivé informácie o žalobcovi, spojené so zverejnením jeho podobizne a podobizne jeho rodiny, konkrétne šlo o obrazovú snímku zo stužkovej slávnosti žalobcovej dcéry, ktorá má výlučne súkromný charakter.

Ďalej uviedol, že predmetná reportáž hrubým spôsobom zasiahla česť žalobcu ako integrálnu a dôležitú súčasť dôstojnosti človeka. Podľa žalobcu žalovaný odvysielal neopodstatnené obvinenia, čím bola pošpinená česť žalobcu, čo sa prejavilo v súkromnej sfére, sfére spoločenskej, občianskej a profesionálnej. Tým mal žalovaný podľa žalobcu svojim konaním spôsobiť žalobcovi ujmu, ktorá má trvalý a neodstrániteľný charakter. V uvedenej reportáži je podľa žalobcu jeho osoba nespochybniteľne identifikovaná, a to tým, že sa uviedlo, že ide o bývalého riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ SR v Michalovciach a jednak aj zverejnenou fotografiou. V relácii boli uvedené podľa neho ako jednoznačné fakty hrubé nepravdy, keď prebehla informácia, že žalobca mal informovať osobu trestne stíhanú za závažné trestné činy o policajnej akcii a tým jej pomohol ujsť do zahraničia a napokon, že takýmito informáciami dokonca mal umožniť žalobca spáchať predmetnej osobe závažnú trestnú činnosť.

Podľa žalobcu opätovne dňa 30. 3. 2009 v tej istej publicistickej relácii žalovaného s označením Paľba, ktorá sa tématicky zamerala na trestnú činnosť príslušníkov polície (zistenie pašovania cigariet bývalým príslušníkom Policajného oddelenia v Sobranciach), mali byť uvádzané nepravdivé skutočnosti o žalobcovi a celá táto relácia mala byť spracovaná spôsobom, ktorý mal za následok spájanie žalobcu s touto trestnou činnosťou. Podľa žalobcu aj v reportáži 30. 3. 2009 bolo uvedené, že žalobca spolu s iným policajtom sa mal spoločne venovať podobným praktikám v súvislosti s pašovaním cigariet, pričom v relácii bolo uvedené, že žalobca uvedeného policajta do zboru prijal a tento bol jeho dôverníkom.

Aj v tejto relácii podľa žalobcu jeho osoba bola viackrát identifikovaná svojim celým menom, ako aj fotografickou podobou.

Na opakované výzvy súdu žalobca doplnil návrh na začatie konania v doplňujúcom podaní z 22. 9. 2009. Žalobca uviedol: „Najväčší zásah však predstavovala informácia, ktorú uviedol redaktor žalovaného, keď doslova uviedol v tejto relácii, že polícia mala identifikovaný pohyb U. G., bola pripravená policajná akcia, pri ktorej malo dôjsť k jeho zadržaniu, avšak žalobca U. G. o tejto akcii informoval, pričom žalobca bol jednoznačne identifikovaný a bolo doslova uvedené, že bývalý riaditeľ OR PZ SR v Michalovciach H.. H. E.. (a bola pri tejto vete uverejnená jeho fotografia aj s rodinou), prezradil U. G. pripravovanú policajnú akciu a tento mohol ujsť do Maďarska a navyše spáchal závažný trestný čin dvojnásobnej vraždy pri obci Most pri Bratislave (vtedy bola ukázaná fotografia z tejto vraždy), ku ktorému závažnému trestnému činu (kde bol zavraždený aj maloletý chlapec) by nedošlo, ak by žalobca nebol údajného páchateľa varoval. Teda bolo konštatované, že za tento skutok nesie svoj diel viny aj žalobca. Táto informácia je nehorázna lož a je nespochybniteľné, že horšie sa dezinformáciou ani ublížiť človeku nedá, ako v tomto prípade žalobcovi.

V ďalej relácii „Paľba“ odvysielanej dňa 30. 3. 2009, po upútavkách, že bude venovaná trestnej činnosti policajtov, sa rozoberala trestná činnosť, s ktorou žalobca nemá žiadnu súvislosť, mala sa realizovať v čase, keď už nepracoval ako policajt, aj napriek tomu celá relácia (jednala sa o pašovanie cigariet) vyznela tak, že aj za túto trestnú činnosť je zodpovedný žalobca.

Bolo doslova uvedené, že k dokumentovanej trestnej činnosti mohlo dôjsť iba preto, že žalobca túto trestnú činnosť umožnil svojím riadením Okresného riaditeľstva PZ v Michalovciach, bolo uvedené, že túto trestnú činnosť umožnil spáchať tým, že takýmito policajtmi sa obklopil a títo nepriamo riadili činnosť polície v Michalovciach. Bolo uvedené, že kvôli tomu a kvôli tomu a kvôli jeho kontaktom s podsvetím bol z polície prepustený.

Ani jediný údaj sa nezakladá na pravde, pričom osoba žalobcu ako zodpovedného za hore uvedené skutočnosti bola viackrát identifikovaná plným menom, ako aj obrazovým záznamom, dokonca opäť s fotografiou s jeho rodinou.“

Podľa žalobcu, ak v najsledovanejšej televízii a najsledovanejšej relácii je uvedené, že on mal spolupracovať s podsvetím a umožňovať v podstate spáchať závažný trestný čin vraždy umožniť spáchať trestnú činnosť policajtom, jeho kredit v spoločnosti utrpel nenapraviteľným spôsobom. Uviedol, že rodina prežívala a prežíva značnú psychickú traumu, ak on ako manžel a otec je spáchaný s takými kauzami, tak jeho priatelia a obchodný partneri taktiež úplne zmenili postoj voči nemu.

Žalobca tvrdil, že odvysielanými reportážami sa žalovaný dopustil porušenia ustanovenia § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, pričom išlo o tak závažné a nepravdivé obvinenia, ktoré boli spôsobilé ohroziť u žalobcu všetky zákonom chránené sféry jeho života. Poukázal pritom a citoval platnú judikatúru a preto pre vyššie uvedené dôvody tvrdil, že jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému vo výške 90.000,- Eur je dôvodný.

Na preukázanie svojich tvrdení žiadal vykonať dôkazy výpoveďami navrhnutých svedkov a zabezpečením záznamu vyššie uvedených relácii žalovaného. Tvrdil, že žalovaný už v čase pred podaním žaloby odstránil zo svojho archívu záznam predmetných relácií a tým znemožnil žalobcovi predložiť súdu ako dôkaz záznam relácií.

Žalovaný žiadal návrh žalobcu zamietnuť. V podaní z 15. 2. 2010, ktorým sa vyjadril k tvrdeniam žalobcu k návrhu na začatie konania a podaniam, ktorými žalobca doplňoval návrh na začatie konania žalovaný uviedol:

„Relácia „Paľba“ vždy pozostáva z viacerých reportáží, preto len určenie relácie a dňa kedy bola odvysielaná, nepostačuje k identifikácii reportáže, ktorá mala zasiahnuť do Navrhovateľovej, právnymi predpismi chránenej osobnosti. Rovnako je podľa nášho názoru potrebné presne špecifikovať samotný

výrok alebo výroky, ktorými malo byť zasiahnuté do osobnosti Navrhovateľa, sme toho názoru, že pre ďalšie konanie je absolútne nepostačujúce, ak by mali byť takéto výroku vymedzené len ich obsahom, ktorý je tvrdený samotným Navrhovateľom. Toto by bolo možné zabezpečiť predovšetkým prostredníctvom zvukovoobrazových záznamov príslušných relácií, dodanie ktorých spočíva na dôkaznom bremene Navrhovateľa. Len tak je možné objektívne stanoviť presné znenie napádaných výrokov, čo má vplyv na to, ako zasiahli, alebo boli spôsobilé zasiahnuť do osobnosti Navrhovateľa. Podľa vtedy platného a účinného Zákona číslo 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o vysielaní“ v príslušnom gramatickom tvare) § 16 písm. e), ukladal vysielateľovi povinnosť „uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite;..“, napriek značnej snahe zabezpečiť ich, ktorú som ako právny zástupca vyvinul, táto sa v archíve Odporcu nenachádza.

Ochrana osobnosti je zložitou vecou. Pri jej uplatňovaní dochádza k stretu dvoch základných práv a to ako Navrhovateľ uvádza v článku 16, ktorá sa však podľa môjho názoru skôr dotýka sféry ochrany občana zo strany štátu a jeho spôsobov výkonu moci, ako zásahu médií do súkromnej sféry občana, ako aj článku 19. Na druhej strane stoja ustanovenia článku 26, predovšetkým odseku 1: „Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené“, odseku 2) „Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.“, a a odseku 4) „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.“ Prípadný stret týchto práv, posúdenie prednosti jedného pred druhým v konkrétnom prípade, ako aj otázka prípadného zásahu do osobnostnej sféry občana je úlohou súdu.

V právnej praxi ako aj teórii došlo v priebehu vývoja k vytvoreniu takzvanej kategórii „osôb verejného záujmu“, pri ktorých má právo na slobodu prejavu prednosť pred právom na ochranu osobnosti. Osobami verejného záujmu sa rozumejú predovšetkým osoby, ktoré vystupujú alebo vystupovali na verejnosti pri riešení rôznych otázok, alebo sú alebo boli verejne činné a tým na verejnosti vykonávali svoj vplyv v oblasti politickej, hospodárskej, kultúrnej, alebo inej. Všeobecne osobnostné právo týchto osôb je obmedzené do tej miery, že tieto osoby nemôžu zabrániť, aby sa ich osobnosť stala predmetom spravodajskej činnosti, predovšetkým ak sa tak deje v oprávnenom záujme verejnosti. Toto poňatie vychádza zo zásady, že osoba, ktorá svojou činnosťou vedome vystupuje na verejnosti alebo zasahuje do spoločenského života, hoci aj neverejne, spôsobom, ktorý nemôže byť s pohľadom na jej oprávnený záujem verejnosti ľahostajný, musí niesť a tolerovať dôsledky, ktoré z toho plynú. Inak povedané, táto osoba je z týchto dôvodov vystavená širšej kontrole verejnosti. Ak teda fyzická osoba vstupuje do verejného života, musí s verejnou kritikou a jej dôsledkami počítať. Je preto možné súhlasiť s názorom, že osoba, ktorá vstupuje do verejného života, dáva v zmysle § 35 ods. 1 zákona číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, Občiansky zákonník (ďalej ako „Občiansky zákonník“ v príslušnom gramatickom tvare) konkludentný súhlas k tomu, aby jej osoba bola predmetom spravodajstva s tým súvisiacimi dôsledkami, ako je napríklad zverejnenie jej mena, etc.

Každopádne pre ďalšie posúdenie veci je potrebné zo strany Navrhovateľa presne špecifikovať napádané výroky, ako aj doložiť dôkazy, ako sú mená redaktorov a zvukovoobrazový záznam napádaných reportáží.“

V priebehu konania po prvom pojednávaní žalovaný na svoju obranu uviedol, že už pred odvysielaním relácií uvádzaných žalobcom v návrhu na začatie konania, boli žalobcom uvádzané informácie o jeho osobe zverejnené v printových médiách a na toto svoje tvrdenie predložil aj fotokópie článkov printových médií.

Žalovaný ďalej tvrdil, že nemá k dispozícií záznam relácií, na ktoré sa žalobca odvoláva, pretože uplynula doba stanovená právnym predpisom pre archiváciu záznamov relácií takéhoto druhu.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil toto:

Nie je sporné, že v čase uvedenom žalobcom boli odvysielané relácie žalovaného s označením „Paľba“. Žalovaný nepopiera, že niektoré z týchto relácií boli zamerané na činnosť žalobcu v jeho funkcii riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach. Rovnako nie je sporné, že tvorcami týchto relácií boli svedkovia F. X. ako šéfredaktor a D. X. ako redaktor, ktorý pripravoval predmetné relácie.

Výpoveďou svedka X. ostala medzi účastníkmi sporná skutočnosť, či v relácii Paľba, odvysielanej 1. 12. 2008, bola súvislosti so žalobcom odvysielaná reportáž takého obsahu ako tvrdí žalobca. Svedok X. totiž jednoznačne tvrdil, že relácia, ohľadne pôsobenia žalobcu vo funkcii riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach v súvislosti s prienikom informácií o pripravovanom zadržaní trestne stíhaného U. G. v žiadnom prípade nemohla byť odvysielaná 1. 12. 2008 ako tvrdí žalobca. Podľa svedka D. X. táto relácia musela byť odvysielaná oveľa skôr ako v decembri 2008. Svedok D. X. a žalobca sa zhodli v tom, že pred odvysielaním relácie, obsahom ktorej mala byť práve informácia ohľadne jeho kontaktu na U. G., sa na podnet svedka D. X. žalobca s týmto redaktorom stretol a zhodli sa na tom, že k tomuto stretnutiu malo dôjsť v roku 2006. Svedok D. X. však jednoznačne poprel, že by on bol autorom alebo spoluautorom relácie, v ktorej mala byť zverejnená informácia, že by to bol žalobca, ktorý mal zabezpečiť informovanie U. G. o jeho pripravovanom zadržaní a teda o tom, že to bol žalobca, ktorý týmto G. napomohol úteku do Maďarska a neskôr ku spáchaniu skutku, z ktorého bol obvinený U. G., ktorý bol kvalifikovaný ako vražda. Svedok X. potvrdil iba to, že v roku 2006 mal k dispozícii záznam rozhovoru medzi U. G. a R., z ktorého zrejme mala pochádzať predmetná informácia ohľadne osoby žalobcu, avšak svedok X. tvrdí, že takúto informáciu nezverejnil. Okrem iného neurobil tak aj z dôvodu, že už v roku 2006 printové médium Nový čas túto informáciu zverejnilo a preto by pre neho už nemalo význam duplicitne v relácii Paľba takéto informácie zverejňovať.

Svedok F. X., ktorý bol šéfredaktor relácií odvysielaných v čase uvádzanom žalobcom nepoprel, že by údaje ohľadne spojitosti žalobcu a zadržania U. G. mohli byť odvysielané v relácii Paľba v mesiaci december 2008. Aj keď si presne chronologicky na obsahy relácií nepamätá, z jeho výpovede nevyplynulo to, čo z výpovede svedka X., t.j. aby vylúčil, že relácia v mesiaci decembri 2008 prebiehala s takým obsahom a s takými výrokmi, ako aj obrazovým záznamom, ako tvrdí žalobca. Žalobcom uvádzané údaje ohľadne času a obsahu relácie vysielanej v decembri 2008 jednoznačne potvrdili svedkovia, ktorých výpovede ako dôkaz navrhol žalobca. Išlo o jeho manželku, dcéru, blízkeho priateľa R. A., ďalej osoby, ktoré v tom čase boli spolupracovníkmi žalobcu v bezpečnostnej službe, a to P. F., T.N. K., N. H. a tiež blízky priateľ R. U..

Z vyššie uvedených zistení súd jednoznačne dospel k záveru, že dňa 1. 12. 2008 bola odvysielaná relácia Paľba, obsahom ktorej bolo pôsobenie žalobcu vo funkcii riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach a teda aj informácia o tom, že žalobca sa mal podieľať na tom, že k U. G. prenikla informácia o jeho pripravovanom zadržaní, následne k jeho úteku a následne k spáchaniu skutku vraždy. V tejto súvislosti súd poukazuje na výpoveď svedka D. X. v tom, že aj keď takáto informácia v niektorých z relácií Paľba, vo vzťahu k osobe žalobcu odznela, on nebol tvorcom takejto relácie. Z toho je zrejmé, že svedok D. X. nemusel mať v čase svojej výpovede už vedomosť o tom, že 1. 12. 2008 bola odvysielaná žalovaným relácia s obsahom ako tvrdí žalobca.

Vzhľadom k výpovediam vyššie uvedených svedkov označených žalobcom, teda jeho príbuzných, spolupracovníkov a blízkych priateľov, v konaní bolo jednoznačne preukázané, že v relácii žalovaného s označeným „Paľba“ odvysielanej 1. 12. 2008 boli na adresu osoby žalobcu skutočne vyslovene údaje a vyjadrenia v takom znení ako tvrdí žalobca. Vykonaním ostatných dôkazov, teda aj tých, ktoré označil žalovaný, tvrdenia žalobcu a vyššie uvedených svedkov vyvrátené neboli.

Žalovaný nevyvrátil v priebehu konania ani vierohodnosť tvrdení žalobcu ohľadne obsahu relácie, ktorá bola odvysielaná 30. 3. 2009. Svedok D. X. pripustil, že v marci 2009 mohla byť odvysielaná relácia v súvislosti s pašovaním cigariet policajtom F., ktorý bol v tom čase podriadený žalobcovi ako riaditeľovi Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach, avšak na druhej strane svedok vylučuje, že by v tejto relácii spájal informácie získané ohľadne policajta F. v súvislosti s pašovaním cigariet s osobou žalobcu. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z dôvodu viacerých káuz, ktorým sa svedok X. venoval so zameraním na činnosť policajných orgánov v okrese Michalovce a aj policajtov, a z dôvodu absencie

obrazového a zvukového záznamu z týchto relácií, svedok X. či už objektívne nemusí pamätať a rozlíšiť obsah jednotlivých relácií.

Vyhodnotením vyššie uvedených dôkazov súd dospel k záveru, že žalovaný nevyvrátil tvrdenia žalobcu o obsahu relácie z mesiaca marca 2009 týkajúce sa osoby žalobcu.

Z výpovede žalobcu, jeho manželky a dcéry súd má za preukázané, že bezprostredne po odvysielaní vyššie uvedených relácií žalovaného obidve veľmi ťažko znášali stav, ktorý nastal hlavne vtedy, keď sa zverejnili informácie a dokonca zábery z miesta činu, kde U. G. mal strieľať na ženu a dieťa. Manželka potvrdila, že žalobca celý život práve bojoval proti trestnej činnosti v polícii, takže uvedené informácie a obrazové spravodajstvo na ňu zapôsobilo veľmi negatívne. Potvrdila, že zo strany známych osôb na jej adresu boli použité výčitky ohľadne toho, že má stýkať s takými osobami ako ich prezentovala predmetná relácia. Aj keď nedošlo k ochladeniu vzťahov medzi ňou a manželom, vyčítala žalobcovi zmenu jeho pôsobenia spočívajúcu v prijatí miesta v policajných orgánoch v Michalovciach. Dovtedy totiž nemala v súvislosti s výkonom funkcie žalobcu v Policajnom zbore žiadne problémy. Potvrdila, že toto si vyčíta dodnes. Aj dcéra žalobcu potvrdila, že v súvislosti s odvysielaním relácií mala povinnosť vysvetľovať spolužiačkam, čo znamená obsah relácie, lebo podľa jej výpovede dokonca rodičia spolužiačok sa na tieto obracali s informáciou ohľadne rodiny žalobcu. Potvrdila, že najhoršie túto situáciu znášala matka, manželka žalobcu.

Vážne a negatívne pocity potvrdili po odvysielaní relácií aj blízky priatelia odporcu svedkovia A. a U..

Svedok A. potvrdil, že aj keď neuveril tvrdeniam odvysielaných v reláciách, ktoré sledoval, stretnutia s nim už potom obmedzil a rovnako potvrdil, že iné osoby sa vyjadrovali o žalobcovi, že je osobou, ktorá sa stýka s takými mafiánmi ako boli prezentované ich osoby v predmetných reláciách.

Svedok U. ako blízky priateľ žalobcu uviedol, že tieto relácie sledoval, bol presvedčený, že ide o nepravdivé informácie ohľadne osoby žalobcu, avšak u niektorých jeho známych osôb zistil, že tieto osoby začali spochybňovať osobu žalobcu po odvysielaní relácií. Dokonca tvrdil, že niektoré osoby sa mali od žalobcu odvrátiť. Z osobných dôvodov nechcel tieto osoby označiť. V čase odvysielania relácií už odporca bol zamestnaný ako pracovník bezpečnostnej služby ako predseda predstavenstva spoločnosti vykonávajúcej túto činnosť. So žalobcom sa uvedený svedok poznal už v čase, keď vykonával žalobca funkciu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach. Po nástupe do tejto spoločnosti bol so žalobcom v kontakte iba služobne. Keďže predmetnú reláciu v mesiaci decembri 2008 osobne sledoval, bezprostredne po odvysielaní musel preverovať informácie ohľadne predmetných údajov zverejnených v relácií. Z vlastných informačných zdrojov si overil, že žalobca sa nemohol dopustiť konaní, ktoré boli predmetom informácií v uvedených reláciách. Musel však vysvetľovať ostatným zamestnancom, že ide o osobu dôveryhodnú a spoľahlivú. Keďže spoločnosť vykonávajúca činnosti bezpečnostnej služby má zmluvných partnerov, musel s nimi preberať a vysvetľovať aj súvislosti s odvysielanými informáciami o osobe žalobcu. Potvrdil, že nedošlo v tejto súvislosti k žiadnemu prerušeniu zmluvných vzťahov s obchodnými partnermi a ani k žiadnemu postihu voči osobe žalobcu.

Rovnaké skutočnosti potvrdili aj spolupracovníci žalobcu v bezpečnostnej službe: P. F. a T. K. ako svedkovia.

Svedok K. potvrdil, že po odvysielaní relácie bol zaskočený a prekvapený, pretože v spoločnosti, v ktorej pracoval, mohli byť zamestnané iba spoľahlivé a dôveryhodné osoby. Po odvysielaní relácie, podľa jeho výpovede, vzťahy medzi ním a žalobcom práve následkom týchto informácií ochladli. Žiadal po žalobcovi, aby žalobca vysvetlil motív, pre ktorý žalovaný reláciu odvysielal a taktiež uviedol, že ak by on mal právomoc rozhodovať o tom, či osoba ako žalobca po odvysielaní predmetných informácií v predmetných reláciách, môže nastúpiť na výkon činnosti do bezpečnostnej služby, tak podľa vyjadrenia tohto svedka takéhoto človeka by neprijal.

Podľa svedka P. F. po tom, čo žalobca pomerne podrobne a viacnásobne vysvetľoval svoju pozíciu ohľadne informácií uvedených v reláciách žalovaného, obhájil si svoju povesť ako spoľahlivého a dôveryhodného zamestnanca.

Súd ďalej zistil a medzi účastníkmi nie je sporné, že ešte pred odvysielaním relácií uvedených žalobcom, boli v printových médiách zverejnené informácie o tom, že U. G. mal do svojho gangu vtiahnuť aj niektorých miestnych policajtov. Dokonca bola zverejnená správa dňa 21. 11. 2008 v týždenníku - časopise Plus 7 dní v článku „Nájomný vrah“, v ktorej sa uvádza : „V jednom z telefonických odposluchov G. hovorí: Ešte dobre, jak som bol doma, že mi volal oný - E., že by som mal zmiznúť, lebo ma chcú zatvoriť. Asi je náhoda, že meno E. má náhodou aj jeden z bývalých riaditeľov okresného riaditeľstva polície.“ Rovnakú informáciu predtým zverejnilo printové médium Čas.sk dňa 16. 5. 2008 v článku Odposluchy G.: Mafia mala ľudí v polícii!. Fotokópie vyššie uvedených článkov sú súčasťou súdneho spisu v tejto veci.

Žalobca predložil súdu lekársku správu - nález NsP Michalovce, vypracovanú MUDr. J. H. z 12. 1. 2013, v ktorej sa uvádza, že žalobca je liečený opakovane pre stresové vredy žalúdka a dvanástnika, pričom ide o chorobu, ktorá sa striedajúco prejavuje v obdobiach zlepšenia stavu a progresie. Ďalej sa v nej uvádza, že žalobca je pravidelne sledovaný na odbornej ambulancii a je liečený H2blokátorom. Žalobca túto správu predložil s poukázaním na to, že ide o priamu súvislosti zhoršenia jeho zdravotného stavu so zverejňovaním nepravdivých informácií o jeho osobe vo vyššie uvedených televíznych reláciách.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Ochrana osobnosti patrí každému občanovi ako právnemu subjektu. V tomto zmysle sa o nej hovorí ako o všeobecnom osobnostnom práve. Predmetom ochrany je osobnosť občana vo svojej celistvosti. Jednotlivé dielčie zložky tejto osobnosti sú chránené len vtedy, keď ich prostredníctvom je napadnutá osobnosť ako celok. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov, postačí že zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušiť právo chránené v § 11 občianskeho zákonníka. Pre poskytnutie ochrany nie je rozhodujúce, či neoprávnený zásah bol spôsobený vedome alebo zavinením. Kritika nie je neoprávneným zásahom len vtedy, keď je pravdivá, ale súčasne svojou formou primeraná. Prostriedky, ktorými sa môže občan domáhať ochrany svojej osobnosti nie sú taxatívne, ich použitie nie je viazané na to, že zásah do práva na ochranu osobnosti bol zavinený. Ide teda o prípad objektívnej zodpovednosti. Spôsob ochrany osobnosti musí byť primeraný povahe zásahu. Zásah proti ktorému je poskytnutá ochrana musí byť neoprávnený. Primerané zadosťučinenie nie je svojou povahou ani represívnym ani reparačným prostriedkom, ale len zadosťučiňujúcim - satisfakčným prostriedkom. Všeobecnou podmienkou je, aby šlo o závažnejší zásah, ktorý je spôsobilý privodiť ujmu vo sfére osobnosti občana.

Z citovaných ustanovení § 11 až 13 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že pokiaľ dôjde k zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby, môže sa táto domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, aby boli odstránené následky týchto zásahov a ďalej sa dotknutá osoba môže domáhať, aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie, a v prípade ak by bol zistený zásah najmä v podobe zníženia dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti a sú splnené aj všetky ďalšie zákonom stanovené predpoklady

(§ 13 ods. 2 OZ), aby bola tejto osobe priznaná za účelom účinného zmiernenia následkov zásahu aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Vzhľadom na odlišné zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadosťučinenia a pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sa týmito otázkami treba zaoberať samostatne.

Satisfakčná žaloba je prostriedok ochrany osobnostných práv, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah obyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu.

Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach.

K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami (avšak aj takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú samé osobe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne).

Priznanie zadosťučinenia v peniazoch súdom predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok (citovaný § 13 ods. 2 OZ). Týmito kumulatívne stanovenými podmienkami sú, že :

a/ morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade ako nepostačujúce (musí byť splnená v každom prípade),

b/ neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere (pravidelná podmienka).

Zo znenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka („najmä preto“) treba ale vyvodiť, že súdu nebráni nič v tom, aby (in concreto) prihliadol pri svojej úvahe o priznanie zadosťučinenia v peniazoch, prípadne i k iným aspektom konkrétneho prípadu. To platí, ale len za predpokladu, že tieto aspekty budú svojim významom a váhou zrovnateľné s uvedenými podmienkami zákonom výslovne stanovenými.

Nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúci, teda, že ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmierniť. Toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý ale musí vychádzať z jednotlivých okolností, tak aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Ďalšou podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo ku zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Keďže uloženie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovanie a prežívanie tejto nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení cti a dôstojnosti fyzickej osobe alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne, prihliadnuc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku, k jej postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria).Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného (objektívneho) hodnotenia znamená, že o zníženie dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, (ako i s prihliadnutím k záujmov dotknutej fyzickej osoby) možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvaniu ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a postavení postihnutej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 OZ stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium).

Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení súd konštatuje, že v reláciách žalovaného s označením „Paľba“ odvysielaných dňa 1. 12. 2008 a 30. 3. 2009 boli v súvislosti s výkonom činnosti žalobcu ako riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach uverejnené také informácie, ktorých pravdivosť zo strany žalovaného v konaní preukázaná nebola a teda išlo o neoprávnene zásahy do osobnostných práv žalobcu, následkom čoho došlo k závažnej miere k zníženiu dôstojnosti a vážnosti osoby žalobcu v spoločnosti a tiež v rodine a v jeho zamestnaní. V relácii odvysielanej 1. 12. 2008 takýmto zásahom bola informácia o tom, že žalobca ako riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky v Michalovciach prezradil U. G. pripravovanú policajnú akciu a preto tento mohol ujsť do Maďarska a navyše spáchať závažný trestný čin dvojnásobnej vraždy pri obci Most pri Bratislave. V relácii bolo konštatované, že za tento skutok nesie svoj diel viny aj žalobca. V konaní žalovaný pravdivosť tejto zverejnenej informácie ničím nepreukázal. V relácii Paľba odvysielanej žalovaným 30. 3. 2009 bola zverejnená informácia, že policajti, ktorí boli podriadení žalobcovi sa dopúšťali trestnej činnosti, a to pašovania cigariet a žalobca je zodpovední za túto trestnú činnosť a umožnil ju spáchať tým, že sa obklopil policajtmi, ktorí takú trestnú činnosť páchali. Zároveň v tejto relácii bolo uvedené, že kvôli kontaktom s podsvetím bol žalobca z polície prepustený.

V oboch vyššie uvedených reláciách bola osoba žalobcu identifikovaná plným menom ako aj obrazovým záznamom a fotografiou dokonca aj s rodinnými príslušníkmi.

Aj keď účastníci na svoje tvrdenia nepredložili záznamy vyššie uvedených relácií, vyššie uvedený obsah a zverejnenie vyššie uvedených údajov súd má za preukázané na základe vykonania a vyhodnotenia svedeckých výpovedí tak, ako je to uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku.

Právna kvalifikácia vysokého stupňa závažnosti takto zverejnených informácií o osobe žalobcu, pravdivosť ktorých žalovaný nepreukázal, vyplýva z toho, že išlo o obvinenie, ktoré zakladá v prípade preukázania pravdivosti, trestnoprávnu zodpovednosť z dôvodu vysokého stupňa ohrozenia života, zdravia a bezpečnosti fyzických osôb, ale aj znefunkčnenia takej inštitúcie akou je Policajný zbor Slovenskej republiky. V prípade pašovania cigariet aj vzniku škôd na majetku štátu.

Vysoký stupeň závažnosti neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu uverejnením vyššie uvedených informácií, ktorých pravdivosť žalovaný nepreukázal, je daná aj tým, že išlo o relácie vysielané s celoslovenskou pôsobnosťou, kde tieto informácie boli prijímané v širokom okolí žalobcu a s negatívnymi následkami sa museli vyrovnať aj jeho najbližší príbuzní, známi, priatelia a spolupracovníci. Žalobca sa stretával po odvysielaní relácií s negatívnymi reakciami, hlavne zo strany známych a spolupracovníkov. Išlo tu teda o závažné zásahy do súkromnej sféry žalobcu. Prejavy týchto zásahov sú uvedené pri hodnoteniach dôkazov v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozsudku.

Súd tu poukazuje hlavne na výpovede svedkov, a to manželky a dcéry žalobcu, ďalej jeho blízkych priateľov a známych, ktorí potvrdili, že nielen oni osobne, ale aj ďalšie osoby, s ktorými prišli do kontaktu boli dotknuté a ťažko znášali takto vyvolaný stav, pretože žalobcu poznali ako osobu, ktorá bola povahovo a hodnotovo v protiklade s uverejnenými informáciami o jeho osobe.

V tomto smere súd poukazuje nato, že nielenže u žalobcu v takom prípade dochádzalo k ťažkému znášaniu kvôli nepravdivosti obsahu predmetných relácií, ale negatívny vplyv na jeho celkový psychický stav mal aj zhoršenie psychického stavu jeho rodinných príslušníkov a osôb, s ktorými buď žil v tom čase v spoločnej domácnosti, alebo s nimi prichádzal do častého kontaktu. Je prirodzené, že každá osoba ťažko znáša zhoršenie psychického stavu osoby jemu blízkej a to zvlášť v prípadoch, keď zhoršenie psychického stavu osoby jemu blízkej je vyvolané šírením nepravdivých správ. V takom prípade sa po dlhú dobu vytráca harmónia z rodinných a priateľských vzťahov, ktorá by inak mohla byť nerušená.

V tomto smere ďalej súd poznamenáva, že osoba, ktorá je v povedomí širšom okruhu spoločnosti pri šírení závažných nepravdivých správ, ohľadne svojho konania a správania, žije v dlhodobom ťažkom

vnútornom psychickom vypätí, nemôže sa zbaviť rozmýšľania nad vzniknutou situáciou, čím je značne obmedzená a dokonca vylúčená možnosť počas tejto doby riadne vykonávať iné zmysluplné činnosti. Vznik a trvanie týchto stavov sa v prípade žalobcu, vzhľadom k vzniknutej situácii hodnotí ako notoricky známa skutočnosť, pretože takéto situácie postihujú každého ľudského jedinca, spôsobujú ťažký dosah na psychiku, hlavne pri uvedomovaní si, že ho pozná značné množstvo ľudí v jeho okolí a dokonca v širšom spoločenskom spektre. Toto sú skutočnosti, ktoré sa odohrávajú a negatívne vplývajú v značnej miere priamo na osobnosť osoby žalobcu.

Ďalej súd poznamenáva, že v takýchto situáciách aj u žalobcu muselo dochádzať k narušeniu a sťaženiu štandardnej sústredenosti sa na vybavovanie súkromných záležitostí a starostlivosti o domácnosť. Psychická kondícia osoby, ktorá nie je zaťažená tak závažným zásahom do vnútorného psychického života ako tomu bolo uverejnením predmetných článkov, by osobe žalobcu nepochybne dovoľovala vybavovať súkromné záležitosti a veci starostlivosti o domácnosť pružnejšie, účelnejšie a kvalitnejšie ako keď je takáto kondícia závažne narušená zásahom do jeho osobnosti ako človeka.

Všetky uvedené skutočnosti potvrdzujú záver, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože skutočne neoprávneným zásahom žalovaného došlo k zníženiu dôstojnosti jeho osoby ako aj vážnosti v spoločnosti v značnej miere.

V tejto súvislosti súd ďalej poznamenáva, že pri rozhodovaní o základe nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepovažoval za rozhodujúce výlučne subjektívne reakcie žalobcu a jemu blízkych osôb, ale práve následky na jeho psychický stav, t.j. skutočnosť, že nemohol využívať alebo mal obmedzený výkon praktických činností ako aj vzťahy v rodinnom a spoločenskom živote.

Pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd sa nestotožnil s nárokom uplatneným žalobcom.

V tejto súvislosti súd v prvom rade poznamenáva, že do zásahu osobnostných práv žalobcu a k jeho následkom tak, ako sú vyššie uvedené, nedošlo výlučne iba predmetnými reláciami žalovaného, ale aj uverejnenými článkami v printových médiách ešte pred odvysielaním relácií Paľba 1. 12. 2008 a 30. 3. 2009. Súd poukazuje na články uverejnené v denníku Nový čas a týždenníku Plus 7 dní tak, ako sú vyššie opísané v predchádzajúcich častiach odôvodnení tohto rozsudku. Nie je sporné, že išlo hlavne v obsahu relácie Paľba z 1. 12. 2008 o zverejnenie totožných informácií ako boli uverejnené a zverejnené pred odvysielaním tejto relácie v printových médiách. Preto relácie Paľba z 1. 12. 2008 a z 30. 3. 2009 už nemohli mať na zníženie dôstojnosti žalobcu tak závažný dopad a zásah do jeho osobnostných práv, pretože je osobnostne známe, že vyššie uvedené printové média v tom čase patrili k najčítanejšej periodickej tlači s celoslovenskou pôsobnosťou. Potom možno s určitosťou konštatovať, že značná časť osôb, ktoré sledovali relácie Paľba 1. 12. 2008 a 30. 3. 2009 a ktorým boli takto podávané informácie ohľadne osoby žalobcu, už mali buď priamo alebo sprostredkovane vedomosť o zverejňovaných informáciách pred odvysielaním relácií žalovaného v dňoch 1. 12. 2008 a 30. 3. 2009.

Súd ďalej poukazuje na to, že vo vyššie uvedených reláciách žalovaného sa mala prezentovať činnosť žalobcu v čase, keď už nebol nielenže funkcionárom Policajného zboru Slovenskej republiky, ale nebol už ani policajtom. Informácie boli v uvedených reláciách zverejnené viac ako dva roky po tom, čo žalobca ukončil svoje pôsobenie v Policajnom zbore Slovenskej republiky. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že v novom zamestnaní, ktoré vykonával žalobca v čase vysielania vyššie uvedených relácií žalovaného nemali zverejnené informácie žiadny prakticky negatívny dosah, či už na zmenu vykonaného druhu práce alebo na samotné odmeňovanie žalobcu. Žalobca v tom čase pracoval na pozícií, na ktorú sa vyžadovali vysoké morálne a zodpovednostné predpoklady. Obsah týchto relácií však na výkon zamestnania žalobcu však nemal žiadny negatívny vplyv. Nemožno však opomenúť, že predsa len došlo k vzniku určitého stavu nedôvery u niektorých jeho spolupracovníkov k osobe žalobcu.

Žalobca v žalobe, ale ani v priebehu konania sa nezmieňoval o tom, v akej výške by žiadal náhradu nemajetkovej ujmy za predpokladu, že by bol v čase zverejnenia predmetných informácií v článkoch žalovaného vo funkcii riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, akú výšku nemajetkovej ujmy by žiadal, ak by k zverejneniu nepravdivých informácií nedošlo pred odvysielaním relácií žalobcu už vo vyššie uvedených printových médiách, ani to, akú výšku by žiadal, ak by došlo následkom týchto relácií k praktickým negatívnym dopadom súvisiacich s jeho vtedajším zamestnaním. Z uvedeného vyplýva, že žalobca pri určení výšky nároku náhrady nemajetkovej ujmy vôbec na vyššie uvedené závažné skutočnosti majúce vplyv na výšku nemajetkovej ujmy vôbec neprihliadal, alebo ich účelovo neuviedol ani neodôvodnil.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam súd po tom, čo žalobca preukázal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ním výšku požadovanej náhrady neuznal za odôvodnenú a ako dôvodnú stanovil výšku 33.000,- Eur.

Z uvedených dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť pre žalobcu 33.000,- Eur a v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol.

Obidvaja účastníci žiadali, aby súd uložil v prípade ich úspechu a neúspechu druhej strany, uložiť druhej strane povinnosť nahradiť trovy konania.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 O. s. p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 142 ods. 3 O. s. p., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Súd o nárokoch účastníkov na náhradu trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Každý z účastníkov mal v konaní totiž iba čiastočný úspech. Žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť uhradiť 90.000,- Eur a žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

V prípade rozhodnutia vo veci samej súd o trovách konania nemohol rozhodnúť ani podľa § 142 ods. 3 O. s. p. v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu trov konania žalobcom. V tomto prípade totiž rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy nezáviselo od úvahy súdu. Žalovaný totiž v konaní namietal, že ak malo dôjsť k neoprávneným zásahom do integrity žalobcu, tak je potrebné v konaní zohľadniť podiel článkov uverejnených v printových médiách ohľadne tých istých skutočností, aké mali byť podľa žalobcu odvysielané v reláciách žalovaného Paľba. Keďže súd túto námietku žalovaného zohľadnil, nie sú splnené základné podmienky ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., že rozhodnutie o výške nároku na náhradu súviselo s voľnou úvahou súdu. Žalobca si totiž musel byť vedomý, že súd môže túto skutočnosť, ktorá mu bola známa, zohľadniť pri výške nároku a práve on striktne odmietal túto skutočnosť zohľadniť. Rovnako je to aj v prípade absencie odôvodnenia skutočnosti zo strany žalobcu, či má alebo nemá vplyv na výšku nároku to, že k uverejneniu nepravdivých informácií zo strany žalovaného došlo až po viac ako dvoch rokoch od zániku funkcie žalobcu v Policajnom zbore a k ukončeniu jeho činnosti v Policajnom zbore. Súd teda o priznaní výšky nemajetkovej ujmy nižšej ako požadoval žalobca nepristúpil po voľnej úvahe ako to predpokladá ustanovenie § 142 ods. 3 O. s. p., ale práve s poukazom na nedôvodnú neakceptáciu obrany žalovaného zo strany žalobcu, ktorú súd uznal za akceptovateľnú a tiež vzhľadom na absenciu podstatných dôvodov významných pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy, ktorých uvedenie sa zo strany žalobcu nevyhnutne vyžadovalo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tomto súde v 3 vyhotoveniach.

1/ V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny

a čoho sa odvolateľ domáha.

2/ Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno

odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3/ Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do

uplynutia lehoty na odvolanie.